

„Mis oli selle herra nimi?“ küsisid mitto.

„Würst Sheremetjew.“ —

Keik sõbrad tõstsid mütsa ja hüüdsid: „Elago würst Sheremetjew!“ — — Meie agga, kes meie praego ellame, eks meie woi tuhhat kord rõõmsamine disata: Ellago Keiser Aleksander II.?! Ja sedda on temma wäärt: temma on mittokümmend miljoni pärrispõlwe ikkest peastnud ja nende aalikko õnne kindlakõ raeanud. Pikkendago Jummal temma ellopäiwi ja õnnistago tedda rohkeste siin aalikkus põlweš ja seal iggaweste! —

Märg mees ja märg naene.

Üks põllomees teggi keige päwa läbbi põllo peal tõõd, kus raske wihmasaddo ja tuul tedda oli nenda läbbi lõnud, et ennam hamba al kuiwa ei olnud ja tulli õhto hilja, märg ja wääsinud kojo. Koddo ukse peal tulli temma alles noor naene, temmale wästo, kes keige päwa läbbi sojas toas istunud ja mitte ei

julgend pead uksest wälja pišta, ütles rõõmsa heälega: „Minno armas mees! Keige päwa läbbi saddas kangeste wihma ja puhhus tuult, sellepärrast ei sanud ma kaewust wet tua, et olleksin woinud sulle soja leent wästo keta. Sa olled jubba nüüd üks kord märg, to sinna mulle paar ämbri täit kaewust wet; märjemaks sa ennam ei woi sada, kui sa jubba olled!“

Naesl olli digus kül, märgemaks ei woinud ta ennam sada, sellepärrast ei rāfinud temma wästo, wõttis ämbri, läks ja tõi wet. Kui ta jälle weega taggasi tulli, ei olnud naene weel mitte middagi walmis pannud, waid otis et mees pididi ka tuld ülles teggema ja padda pešfema. Kui mees sedda näggi, wõttis ühhe ämbre teise järrele ja kallas naese kaela ütteldes: „Nüüd olled sa nisammo märg, kui minna ja woid isse miina ja wet tua; märjemaks ei woi sa jo ennam sada!“

Suremat rido neil ei olnud; agga sest tunništ sadik oli igga kord, kui mees kojo tulli, tubba kāsitud ja soe leem walmis kedetud.